

VOJO – VERO – VIVO

Usona episkopo Fulton John Sheen

Nuntempe iĝis moderna paroli pri la Savinto kiel pri unu el la religiaj gvidantoj: Validas kiel esprimo de pli alta inteligenteca nivelo Lin vicigi en unu vicon kun Budao, Konfucio, Sokrato... Kvazaŭ la Sinjoro estus simple plua religia instruisto kaj ne mem la religio. Ĉar estis inter la Sinjoro kaj la fondintoj de la religioj malkovritaj iuj similecoj, estis el tio deduktite, ke ĉiuj estas inter si egalgradaj, kaj en Kristo estas trovata nenio dieca. Tio estas io simila, kvazaŭ ni dirus: Sur plimulto de la bildoj en Louvr estas la koloro blanka, ruĝa, verda kaj blua, tial ili devenas de unu pentristo.

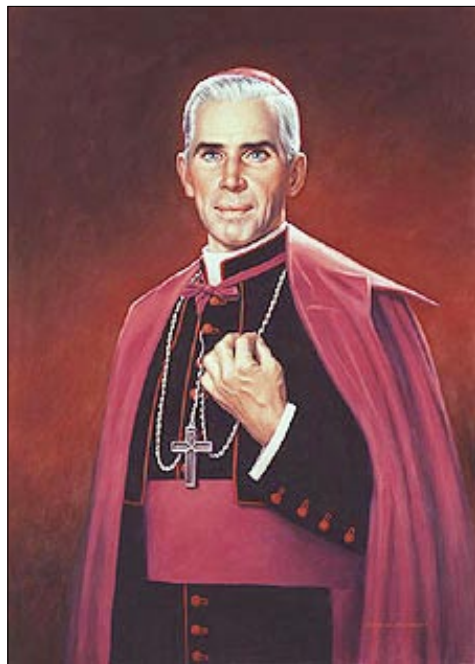
Unikeco – neniuj paralelaĵoj

Kontraŭe al tio mi volas pruvi, ke la Sinjoro estas en la historio de la religio tute unika kaj tute diferenca de la aliaj instruistoj kaj reformistoj, tiel kiel estas diferenca Dio de la homo.

Tiucele ni povas uzi tri sciigojn: Li diris, ke Li estas vojo; Li diris, ke Li estas vero; Li diris, ke Li estas vivo. Kontraŭ tiuj ĉi liaj diraĵoj ni starigu diraĵojn de aliaj instruistoj.

La unua scenaĵo okazas en Nazareto. Nazareto estis io kiel morta akvo, solejo malproksime de la vivlinio, kie povas vivi neniuj, kiu amas mondon kaj havas pli altajn aspirerojn ol la vilaĝa ĉarpentisto aŭ kamparano. En tiun urbeton, kiu sin nomas „lia urbo“, Li revenis mallonge post tio, kiam Li komencis sian publikan agadon. Estis tute natura, ke Li volis sin turni kun grava deklaro al siaj samurbanoj, inter kiuj vivis lia sankta Koro kaŝite preskaŭ tridek jarojn. Sabate Li eniris sinagogon. Antaŭis Lin lia famo, ke Li faris an Kana Galilea miraklon kaj trovis en Kapernaum kaj ĉe Jordano kelkajn disĉiplojn. Kiam ĉiuj kolektiĝis en la sinagogo, donis al Li estro de la sinagogo Libron de la profeto Jesaja. La Sinjoro ĝin malfermis en la konata ĉapitro 61, kiu antaŭdiras grandan tagon

de la kompato, kiam la Dia sendito rompos katenojn de la peko kaj alportos konsolon al la vundita mondo. Malrapide, klarvoĉe Li alparolas en tiu ĉi sabata mateno al la koroj de ĉiuj ĉeestantoj: *La spirito de la Sinjoro, la Eternulo, estas sur mi, ĉar la Eternulo min sanktoleis, por bonanonci al mizeruloj. Li sendis min, por bandaĝi tiujn, kies koro estas vundita, por anonci liberecon al kaptitoj kaj malŝloson al malliberigitoj, por proklami favorjaron de la Eternulo kaj venĝotagon de nia Dio.*

Honorinda Ĉefepiskopo Fulton John Sheen

Ĉi tie Li ĉesis legi kaj redonis la rulaĵon al la servisto. Sekvis momento da silento, antaŭ ol la Eternulo eliris el sia eterneco kaj anoncis, ke la profetvortoj plenumiĝis. *Hodiaŭ tiu Skribo plenumiĝis, kiun vi ĵus aŭdis.*

Ili ne ekkomprenis tuj plenan sencon de

liaj vortoj. Poste eklumiĝis al ili, ke komencas realiĝi dum jarcentoj transdonata espero de ilia popolo, ke antaŭ ili staras mesio, kiun ili dum jarcentoj sopiratendis, ke Li estas tiu, pri kiu parolas Jesaja, ke ĉion, kion en pasinteco reĝoj, profetoj kaj juĝistoj antaŭdiris pri la estonta Nazaretano, kion prikantis Davido kun granda sopiro, tio tiutage plenumiĝis. Ĉar Li estis tiu, en kiu la tuta Skribo plenumiĝas, pri kiu sopiris nacioj, Emanuelo, ununura vojo de la savo, Dio kun ni.

Ununura vojo

Estis tio vero, kiun Li pri si mem proklamis. Ĝia klareco konvinkadis kaj devigis ilin, por ke ili kun lia aŭtoritato interne konsentu: *Ankoraŭ neniam neniu homo parolis kiel Li.* Kiam la Sinjoro sidiĝis, ili rigardis sin kaj vekigiĝis iliaj malnovaj antaŭjuĝoj. Anstataŭ Lin konsideri kiel ununuran vojon al la savo, ili ekmemoris, ke Li estas ĉarpentisto, kies domo staras proksime de ĉi tie. Tio estas netolerebla, por ke la civito devu sin submeti al tia viro, por ke la aĝuloj sin lasu instrui fare de la ĉarpentisto. Neniu profeto estas akceptata en sia patrujo. Staras ĉi tie du aferoj: lia Vorto kaj lia Vojo, kaj la fakto, ke Li estas unu el ili: *Ĉu Li ne estas filo de Jozefo?*

Tra sinagogo aŭdigis sin ekkrio de indigneco, kulpigo pri blasfemo. Li ja diris, ke Li estas la Dia vojo. En sia indigneco la homkolektiĝo sin ĵetis kontraŭ Li, eltiris Lin eksteren ĝis monteto rande de la urbeto. Iu ekkriis, ke ili ĵetu Lin malsupren. Kaj okazis io eksterordinara. Ili rigardis sian oferon, kaj neniuj forgesis tiun momenton en sia tuta vivo. Kvazaŭ ilin Dio pelus, ili kuris for de la Nazaretano. Jesuo forlasis sian lokon kaj neniam Li tien revenis.

Dua scenajo okazis en Jerusalemo. Okazis tio en festo de laŭboj (samtempe rememoro pri iro tra dezerto). Kiam Jesuo tie vidiĝis, la homamaso Lin serĉtrovis; unuj diris: „*Li estas bona homo.*“ Aliuloj male asertis: „*Ne, Li forkondukas popo-*

lon!“ Kun admirinda eniro en la eternecon Li al ili proklamis, ke lia instruo estas instruo de Dio, kiu Lin sendis kaj kies Li estas deeterna Filo. Li venis vespere kaj Li estis en la templo ĉe du orumitaj lampoj, ĉirkaŭ kiuj kolektiĝadis la popolo, ja eĉ fariseoj, en ĝoja raviĝo por la festa dancado. La Sinjoro uzis en sia alparolo bildojn el eksteraj cirkonstancoj, kiujn liaj vortoj enpremadis neforviŝeble en la korojn de la aŭskultantoj. Pli antaŭe Li uzis parabolon pri vinberejo, kaj kiam alparoladis fiŝistojn, li uzis parabolon pri la fiŝoj. Nun Li eksplikis al la mondian mision, kiam Li staris en la lumo de la kandelingo. La Plejsanktulo proklamis sur la sojlo de la ĉefŝanektejo, ke la Dia lumo descendis en la homan mallumon: *Mi estas la lumo de la mondo, kiu min sekvas, tiu ne iros en mallumo, sed havos la lumon de la vivo.*

Liajn vortojn estis ne eble ne kompreni. Li ne diris, ke Li estas kiel lumo, ili povus Lin kompari kun tiuj kandelingo, kiuj lumigas la mallumon. Ankaŭ Li ne diris, ke Li estas lumo de iu speciala nacio, sed simple, ke Li estas lumo, kiu estas identa kun la vero kaj lumigas ĉiun homon sur tiu ĉi mondo. Por ke Li estu kompetenta al tiu argumentado, Li devus ĉion scii. Sed neniuj ekmemoras, ke iu estis Lin vidinta en granda jerusalema lernejo, kiel Li lernas. Neniuj Li estis ĉe la piedoj de granda Gamaliel. Tial la aŭskultantoj diris: Kiel tion povas tiu homo scii, se Li ne lernis? Kaj kiam ili demandis: *Kiu vi estas?*, konsternis ilin lia respondo: Li, kiu estas vero kaj lumo de la mondo, havas veron kaj lumon deeterne. Liaj aŭskultantoj ne ekkomprenis lian grandan veron kaj demandas: *Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Abrahamo?* Lia respondo estis proklamo pri sia eterneco. Ili respondis al Li: *Vi ankoraŭ ne estas kvindekjara, kaj ĉu vi vidis Abrahamon?* Jesuo diris al ili: *Vere, vere, mi diras al vi: Antaŭ ol naskiĝis Abrahamo, mi ekzistis.*

Mi estas! Javeo! Tio estas terura. Tiu viro el Nazareto pri si proklamas, ke Li estas lumo, ke Li estas vero, ke Li estas Dio. Kiel

filo de Abrahamo Li estus ilia lumo. Kiel Filo de Dio li estas lumo de la mondo.

La tria scenaĵo estis en Kapernaum, post tio, kiam Li satigis 5 mil homojn. Poste Li antaŭ ili sin kaŝis, ĉar ili volis Lin proklami kiel reĝon. Poste Li eksplikis ĝustan komprenon de la miraklo, kiun Li faris, kiam Li donis al ili panon kaj fiŝojn. Ju pli da bono Li faris al ili, des pli ili konsideris Lin kiel materialan bonfaranton kaj ne vidis gravajn spiritajn aferojn. Sur iliaj koroj kuŝis nur la surtera vivo kaj reĝejo de tiu ĉi mondo. Li faris nun lastan provon ekspliki al ili sian mision: *Vere, vere, mi diras al vi, vi min serĉas, ne ĉar vi vidis signojn, sed ĉar vi manĝis el la panoj kaj satigis. Laboru ne por la pere-ema nutraĵo, sed por la nutraĵo, kiu restas ĝis eterna vivo, kiun la Filo de homo donos al vi. Ili diris do al Li: Sinjoro, ĉiam donu al ni tiun panon. Jesuo diris al ili: Mi estas la pano de vivo! Kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu kredas al mi, tiu neniam soifos. Kiel la vivanta Patro min sendis, kaj mi vivas pro la Patro, tiel, kiu min manĝas, tiu vivos pro mi.* Tiuj lastaj vortoj estis klaraj kaj unusencaj. Kiel Li diris antaŭe, ke Li estas vojo kaj lumo, tiel Li nun diris, ke li estas vivo de la mondo. Tio ekscitigis kaj kredantojn kaj nekredantojn. Eksplodis la malnova grumblo, ankaŭ ĉe la disĉiploj. Tio estas malfacila parolo, kiu povas Lin aŭskulti?

Nur la grupo ĉirkaŭ Petro restis kaj Jesuo sin turnis al ili: *Ĉu vi ankaŭ volas foriri? Petro respondis: Sinjoro, al kiu ni iru? Vi havas la vortojn de la eterna vivo kaj ni ekkredis, ke vi estas Kristo, Filo de Dio.*

Tio estis tiu decidiga punkto. Se estas Dio, do Li estas nia vivo, ĉar kio estas Dio, se ne la vivo de la homoj? La ekvacio estis perfekta. Li estis vivo. Li ne venis, por nin alkonduki al la vivo, kiel al ni amiko alportas panon. Li mem estas la pano, estas la Vivo. Tial li faris vespere antaŭ sia morto ion, kion neniu mortulo kapablas fari. Aliuloj transdonas sian havaĵon, riĉaĵon, titolojn.

Li hereddonacis antaŭ la morto sian vivon, ĉar kiel la homoj povus vivi sen la Vivo, kiu estas Dio?

Tri grandaj scenaĵoj ripetigis nokte antaŭ lia morto. Kiam li diris al siaj disĉiploj lastajn vortojn, interrompis Lin Tomaso demandante: *Kiel ni povas koni la vojon? Jesuo eksplikas: Mi estas la Vojo, Vero kaj Vivo.*

Nun al mi iu nomu moralpredikanton, kiu diris similan mesaĝon. Ni menciuj Budaon, Konfucion, Sokraton, Mohamedon ktp. Neniu el ili egalas al la vojo de la savo aŭ la vero aŭ la vivo. Tiuj ĉiuj diradis: Ni volas koni la vojon. La Sinjoro male: Mi estas la Vojo. Tiuj ĉiuj diradas: Mi volas al vi diri, kiel vi atingos la veron. Sed la Sinjoro diras: Mi estas la Vero, mi estas la lumo de la mondo. Tiuj ĉiuj diras: Mi volas al vi helpi, kiel atingi senmortecon. Sed la Sinjoro diras: Mi estas la Vivo. Ĉiu granda filozofo, moralisto de la monda historio montras al idealoj, kiuj kuŝas ekster li. La Sinjoro montras mem sur sin.

Kio validas pri la psinteco, validas ankaŭ pri estanteco. Nia malsatanta mondo nepre bezonas pripensi pri tiu unueco de la idealo kaj persono de Jesuo Kristo. Ekde la duono de la 19-a jarcento la homoj provas vivi laŭ sistemoj, laŭ „modernismoj“, scien-cista religio, freudismo, teosofismo, spiri-tualismo, la plej diversaj miksaĵoj de ide-alismo, putriĝinta saĝumeco, nigra magio, obskurantecaj superstiĉoj, fermentita homa amo, simieca simbolismo, kiuj por momento faras el la homo mistikulon. Sed neniu el tiuj abstraktecoj kapablas kontentigi la homan koron. La koro ne povas vivi laŭ instruo pri la vero, laŭ hipotezo pri la vivo, laŭ teorio pri la amo. La homo povas vivi nur el la amo kaj povas ami nur unu: personon. Permesu al tiu personulo, ke li estu identigata kun la Vojo, sur kiu li iras, kun la Vero, kiun li ekkonas, kun la Vivo, kiun estas necese vivi, kaj el miloj da flankoj de la koro aŭdigos sin dolĉa simfonio de la amo. ■